

Mladina slovenska! Tudi v tvojih prsih mora utripati zvesto slovansko srce, potem se naši mladi narodni državi ni treba bati za bodočnost. Potem se bo država jačala in procvitala, bo premagala vse težave in zapreke in ne bo razpadla. Zakaj v komer gori plamen narodne ljubezni, ta ljubi svojo narodno državo, je pripravljen za svojo državo vse žrtvovati in vse pretrpeti, jo bo pripravljen tudi braniti s svojo srčno krvjo, in ji ne bo postal nikdar nezvest.

V komer pa ne bije ljubeče jugoslovensko in slovansko srce, temu bo vsaka žrtev za državo odveč. Le vzemite n. pr. številne naše vojaške ubežnike (dezertarje), ki se v našo sramoto potikajo po naših sosednih državah, po Avstriji, Nemčiji, Madžarski. Te države sicer sprejemajo naše ubežnike z odprtimi rokami, toda ne zato, ker hočejo naši državi dobro, marveč ravno nasprotno. Na tihem se gotovo smejejo naši nezrelosti in pomanjkanju domovinske ljubezni. Kdor ljubi svoj narod, ta ljubi tudi svojo narodno državo, ta ne bo zapustil svoje vojaške zastave in prelomil svoje prisege ter postal izdajalec države in naroda.

JOSIP JERAS:

Deklice iz preteklosti.

(Dalje.)

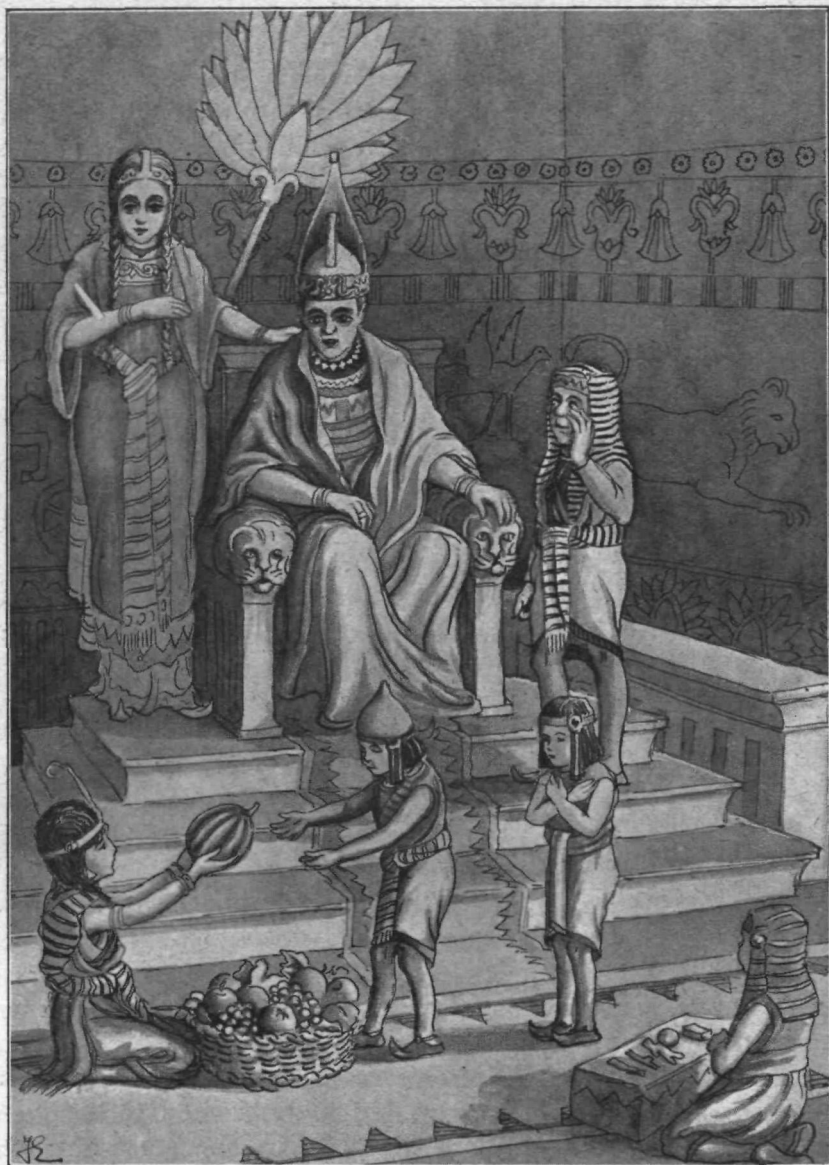

ko se je Knumotpu vrnil s Kamaito, Mikerinosom, Ameresom in Sahurijem, je sedel Ramzes v širokem, izrezljanem in pozlačenem naslonjaču, pokritim z blazinami. Ob njem je stala kraljica Nofritari in je brezbrizno opirala svoje roke, okrašene z dvojnimi zlatimi zapestnicami, na sedeževu naslonilo. Na posebni ploščici je bila pripravljena košarica sadja za otroke.

Kamaita je z nasmehom in živahno uravnala na strani svojo dolgo in rjavo kito, si je popravila obesek, ki je predstavljal izrezljano čebelico, ter se je priklonila pred očetom in materjo. Njeni bratrance pa so se po neupogljivem pravilu vrgli na tla pred faraonove noge. Ramzes in kraljica sta poljubila Kamaito in na njuno znamenje so vstali vsi trije Nakitijevi sinovi.

Ramzes je izpregovoril: »Kamaitini bratrance so dobro došli. Jako nam bo všeč, ako se tukaj nekoliko poigrate tako svobodno, kakor če bi bili sami... Ker je imela naša ljubljena hčerka srečno misel privedi vas semkaj, bomo tudi mi srečni, ako dasta vaša mladost in živahnost naši palači nekoliko veselosti...«

Po zaslugi Kamaite so otroci kmalu pozabili na navzočnost vladarja in vladarice. Poleg njih je bil Knumotpu in njegov neločljiv prijatelj Piruit. Igra je postajala vedno bolj živahna. Igrali so se nepri-

siljeno najprej obiske in nato razne obrti. Med vsemi je bil Mikerinos najbolj živahen. Posnemal je s šaljivimi kretnjami črevljarja, ki pre- luknjava opanko s šilom, šklepetanje čolničev pri tkanju, brivca, ko brije človeka; Kamaita ga je vzpodbujala; nenadoma pa je vzkliknila: »Igrali se bomo tata lubenic...«

Ko je to izpregovorila, je namignila Knumotpuju, ki se je sklonil proti faraonu in mu rekel prav tiho: »Gospodar, glejte dobro!«

Igra se začne: Vrsta sedežev predstavlja ulico, ki drži na glavni trg Teb. Ta uprizoritev je izvirala očitno z izprehodov po vijugastih uličicah, v katerih so se otroci radi ustavljali, gredoč na trg, da so gledali kovače, kako so z nogami poganjali mehove, da so gledali peka, ko je držal za noge svojega sina, ki je bil skoro s polovico svojega telesa v peči in je nameščal kruh.

Na zadnjem sedežu sedi Kamaita, branjevka zelenjave in sadja. Potrpežljivo čaka odjemalcev, in ravnokar se ji približa Mikerinos s svojim sužnjem Sahurijem. Mikerinosu prigovarjajo od vseh strani prodajalci nakita, mazil, zrn, orodja, sladkih pijač itd. Toda on se ustavi pred našo branjevko, pregleda, kaj ima, in izbere lubenico, ki jo dobro ovoha in izpraša, da se prepriča o njeni kakovosti. Končno jo kupi in izroči prodajalki četrť bakrenega utnua. Ta izjavi Mikerinosu, da mu jo je dala takorekoč zastonj, ampak »naj bo, ker je on.«

Mikerinos preda lubenico Sahuriju in se vrne v vilo v faraonovem mestu. Tu namigne svojemu sužnju, naj se odstrani in med tem, ko nadaljuje svojo vlogo, se Kamaita približa svojemu pozornemu očetu in sede k njegovim nogam.

Mikerinos vzame lubenico in vbode tanko rezilo blizu njenega stebela. Nato nasuje v drobno luknjico v notranjost lubenice nekoliko praška, oziroma napravi samo to kretnjo. Ko je gotov, pokliče svoja sužnja Ameresa in Sahurija in jima zapove pripraviti košaro prekrasnega sadja: datljev, fig, granatnih jabolk, suhega grozdja. Med sadjem pa naj kraljuje vabljava in vonjiva lubenica z rožnatim mesom...

»To položite,« je dejal, »v faraonovo kuhinjo... Edino sin Solnea je vreden jesti od tega sadja, ki ga je dozorel njegov oče.«

Nato si je dal prinesiti lok in kopje in je sporočil, da gre v puščavo na lov na leva.

Ameres in Sahuri sta ostala sama, igra pa se nadaljuje pred očmi vznemirjenega Ramzesa, Nofritare in Kamaite. Sužnja sta prijela košaro in se pripravila, da izvršita povelje gospodarjevo... Ampak — kako sadje lepo diši! Gotovo je izvrstno... Ameresove in Sahurijeve oči so uprte v vabljivo sadje. Izkušnjava premaga najprej Sahurija, ki ukrade jabolko... Slab zgled! Ameres reče sam sebi: »Eh, kaj, Mikerinos je odšel na lov, odsoten bo več dni.« Prime lubenico in jo načne... Toda komaj jo je pokusil, se je zgrudil kot od strele ubit mrtev na tla! Igra je končana, faraon ves pobleđi...

(Dalje prihodnjič.)

